

ALFRED LUCCHETTI: PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ D'ACTORS I DIRECTORS DE CATALUNYA

«Fabià Puigserver dirigirà el Centre Dramàtic»

Molt enfeinat en una pel·lícula amb Pedro Olea i amb una sèrie internacional per a TV sobre bruixeria, Lucchetti veu malament la infraestructura del cinema català.

Andreu Sotorra

Alfred Lucchetti, vestit d'anar per casa, va i ve de la cuina. Té taula parada per esmorzar. Fa anar el ganivet com un pagès de tota la vida tallant el pernil i rodanxes de fuet. El cantó de pa amb tomàquet, vi i sifó. S'ha afaitat el bigoti per exigències de rodatge. Afable i cordial, convida a pa i pernil els interlocutors.

—¡Hi ha més vinet, eh...!

—¿I el bigoti de tota la vida?

—Estic rodant una pel·lícula amb Pedro Olea, una sèrie internacional per a la televisió. Sobre bruixeria. Es rodren uns capítols a cada país, a Anglaterra, a Alemanya, a França, a Itàlia, als Països Baixos... Aquí n'han tocat dos. Els hem fet a Madrid i Càceres. Diferents temes sobre bruixeria vistos des de llocs històrics diferents. El meu

explica una història concreta d'un capellà que es sotmès a tortura per la Inquisició i, al primer pessic, canta com una cadenera...

—*Un dels pocs recursos per a la professió, aquest de les coproduccions...*

—És clar. Ens vindran sèries de fora cada vegada més. Una mena de CEE àudio-visual. I l'oferta dels actors hauria de ser la mateixa aquí que allà. Qualsevol de nosaltres hauria de tenir les mateixes oportunitats aquí que a París, posem per cas.

—*De fet, aquí el cinema viu pendent de les subvencions...*

—Se subvenciona exageradament el cinema. Això, ho canviarà el mercat europeu. Fins fa poc teníem més de trenta pel·lícules esperant subvenció... Tothom parat. L'endemà de rebre-les, es van posar a rodar totes les pel·lícules. Aquest no és el sistema d'altres països. Hi ha més recursos o opcions, les

exempcions fiscals, ajudes concretes, però subvencions gratuïtes, no... Que els que tenen diners els puguin ocupar en inversió cultural és un recurs que s'espera de fa temps.

—¿S'ha dedicat de sempre al cinema i al teatre?

—Indirectament, sí. Però abans dels meus trenta-set o trenta-vuit anys vaig fer de professional comercial perquè sóc químic. Em dedicava a vendre plàstics en una empresa molt important del ram. El teatre, aleshores, tenia aquell caràcter de resistència política que ens portava a fer unes obres descaradament de militància.

—¿Però això ha marcat gaire la seva generació?

—Sense dubte, sí. Dedicàvem més hores a la militància que no al teatre. Recordo una obra que es deia *Tot això del Vietnam*, representada als afores de Barcelona, als llocs anomenats obrers i no amb la intenció de dir que ens ha vingut a veure l'obrer, sinó com a fusió entre públic i actors perquè tots érem treballadors. No se n'ha parlat

**Centre
Carles Salvador**

XII CAMPANYA CARLES SALVADOR

• PROVES PER A LA SELECCIÓ DEL NOU PROFESSORAT DELS CURSOS.

(Presentació dels currículums abans
del 21 d'aquest mes)

• COMENÇAMENT DELS NOUS CURSOS DE LLENGUA I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

(de tots els nivells i horaris).

Modalitats de cursos:

Cursos de ritme normal.

Cursos intensius.

Cursos per correspondència.

En acabar el curs, els alumnes
obtidran un certificat vàlid
per a oposicions, contractes
de treball, etc.

INFORMACIÓ:

C/ Moratín, 15, 6a. - 46002 València

Telèfon (96) 351 17 27

C/ Enmig, 24, 4a.

12001 Castelló de la Plana

Telèfon (964) 23 75 18.

C/ Pablo Iglesias, 29, Entresol-D.

03004 Alacant. Tel. (965) 20 56 67.

gaire d'aquella època potser perquè al-
guns la consideren execrable.

—¿No interessa que se'n parli?

—No ho sé. Perquè també fèiem
Shakespeare... *El rei Lear, Ricard II...*
Érem uns grups mítics, com el del Ba-
yona. Molta gent que avui té més de
cinquanta anys és l'únic teatre que va
tenir l'oportunitat de veure perquè ni
tan sols existia el fenomen televisiu.
S'ha enterrat sense més i més. El tea-
tre, la cançó... És clar, el Raimon,
l'Ovidi, el Quico eren gent que treien
els drapets bruts i ara fan por. A més,
s'han fet grans i saben millor com
s'han de dir les coses. Temuts i tallats.

—*Amb l'Ovidi Montllor van trebal-
lar plegats...*

—Sí, a *Fleca Rigol...* ara tenim nous
projectes junts. Volem fer una parella
de caire irònic, mig d'humor, pensada
més aviat de cara a la producció tele-
visiva...

JOSEP LOSADA

«Se subvenciona exageradament el cinema».

—¿Els Lucchetti són gent de teatre?

—Dels quatre germans que som, tres
s'hi dediquen. El quart fa política,
també és una manera de fer comèdia,
però en un altre lloc. No som molt pro-
fífics, però com que tots som homes,
el nom s'escampa. A casa, però, no hi
havia història teatral.

—¿Ni seguidors com a espectadors?

—No. L'avi, el pare, l'oncle... eren
més aviat esportistes. Nosaltres venim
d'italians. L'avi va establir-se aquí emi-
grat d'Itàlia perquè era tècnic en una
fàbrica de barrets. Sempre hem estat
ligats a la història dels barretaires. El
meu pare era íntim amic d'un barretai-
re de renom de la Rambla de Catalu-
nya, en Prats. Es veu que ho portem
a la sang. Mira, jo mateix, quan aga-
fo un barret, el formo, l'emmotllo, el

toco, en trec els vicis, el deixo com a
nou. Perquè hi ha gent que no sap com
s'agafa un barret, el pinça per aquí, li
fa una arruga per allà... els del vestuari
més d'una vegada me'ls passen... Luc-
chetti, té... L'agafo, el desmunto... i
el deixo a punt. Els barretaires són gent
amb molta traça i força als dits. Jo tinc
força als dits també... els del gremi ja
em coneixen.

—¿Què deia de l'avi, doncs?

—Ah, sí... Treballava per a Valera
i Ricci. Una fàbrica italiana que es va
establir aquí. De fet, els italians són
gent emigrant. L'oncle-avi se'n va anar
al Brasil. Per això deia que poc teatre.
El pare jugava a rugbi, com jo mateix
que he jugat amb el Barça... l'avi ja ju-
gava al futbol... Però de teatre, res.
Poesies patriòtiques al col·legi dels Ma-
ristes... Alçar el braç, la bandera, por
Dios, por la Patria y el Rey... va ser
el primer teatre que vaig fer.

—¿Va viure de prop la guerra,
doncs?

—No. Empresonaven els italians
amb una certa tolerància, però el pare
ens va agafar, a la mare i a mi, i ens
va traslladar a Itàlia. Allà el pare s'ha-
via de fer membre del partit feixista i
s'hi va negar. Vam passar-la a Itàlia
amb tanta gana que l'escola on anaven
els que, com jo, eren de la colla dels
pobres havien d'esperar que menges-
sin els rics, és clar que ens emportàvem
millor tros perquè escuràvem les cas-
soles i el socarrat encara era més bo...

—¿Així, l'italià li ve d'aquella
època?

—És clar. De fet a casa parlàvem en
muixasc amb el pare, perquè érem de
Monza. Gràcies a això, he pogut tre-
ballar tant en Goldoni. Per a mi, aga-
far el Goldoni és com si agafés el par-
lar de casa. El conec espontàniament.
El florentí, el bergamasc, el muixasc
són parlars dialectals que cada autor
moltes vegades ha utilitzat com ha vol-
gut. I és clar, les mateixes màscares que
són de Venècia utilitzen un parlar més
refinat; en canvi, les que són de Bèr-
gam utilitzen un parlar de pagesos,
això sí, són llestos com l'Arlequí o la
Colombina... Uns passatges meravello-
sos perquè eren trets del poble i posats
al teatre.

—¿Aquesta època s'ha reflectit en
algun aspecte en la seva carrera d'ac-
tor?

—Directament, no. Vull dir que mai
n'he fet argument principal d'escena.
Però sí que ho realitzo en els matei-
xos personatges que interpreto. És evi-
dent que un autor treu de dins seu tot
el que ha anat rebent al llarg dels anys.
Sense que hi pensis. De marques pro-
fundes personals que apareixen en un

moment donat. Com si truquessis a la porta d'allò que et va passar.

—*¿Es defineix com un autodidacte, vostè?*

—Per força. La meua època de formació era així, és clar que he fet cursos. He llegit molt. Els actors són com els metges, que han d'estudiar constantment... No s'ha de llegir només teatre, perquè quan llegeixes teatre fas trampa i de seguida busques el teu personatge i aleshores només t'interessa allò que fa i diu ell. Quan l'autor el fa sortir d'escena et fas un fart de passar pàgines per arribar a trobar-te una altra vegada. El que l'actor ha de llegir són llibres, sobretot de motivació personal. Carlo Gandolfo sempre em va dir que podies trobar llibres de psicologia, de relaxació... però que hi havia un llibre que no existia, el de la imaginació... Tu fes el que vulguis, però agafa de tant en tant el Tarot. El Tarot estimula la imaginació. Consultar el tarot no per saber què et passarà sinó per enriquir la imaginació.

—*¿La parapsicologia a escena?*

—Els actors han d'estar interessats en la parapsicologia. A escena passen coses molt importants. La tensió entre dos actors provoca que a vegades endevinis el pensament d'un company. Després de cent representacions d'una mateixa obra et pots avorir com una ostra, però aleshores apareix aquell moment de màgia que fins i tot el públic nota. Els catalans som molt màgics. I a mi em va molt bé. ¡Químic i màgic! Podem arribar a viure sense haver de recórrer a Déu. Entre ciència i màgia ens ho solucionem.

—*Vostè és president de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya. ¿Com es veu el moment del teatre actual des de l'òptica de l'associació?*

—La nostra és una carrera vocacional. I les vocacions tenen pujades i baixades. Sort tenim que les sèries de televisió com és ara *Fama* no han provocat els maldecaps com amb la gent de dansa. ¡Tothom volia ballar com els de *Fama*! Però per una altra banda, de l'Institut, de les escoles surten cada curs vint o trenta actors nous i, en cinc anys, en tenim cent, ¿què en fem? Moltes vegades hi ha el muntatge d'obres ocasionals, noies joves, alguns nois, que al cap d'un any o dos ja no els tornen a demanar per a res més perquè n'han sortit de nous... amb valors d'actors bons uns i altres, però es crema la novetat... I aleshores arribem a la misèria de l'ofici d'actor. Esperar el telèfon. Que truqui per donar-

te algun paperet. Ni que sigui per treballar precàriament. Perquè també hi ha molta explotació econòmica que s'aprofita de la situació.

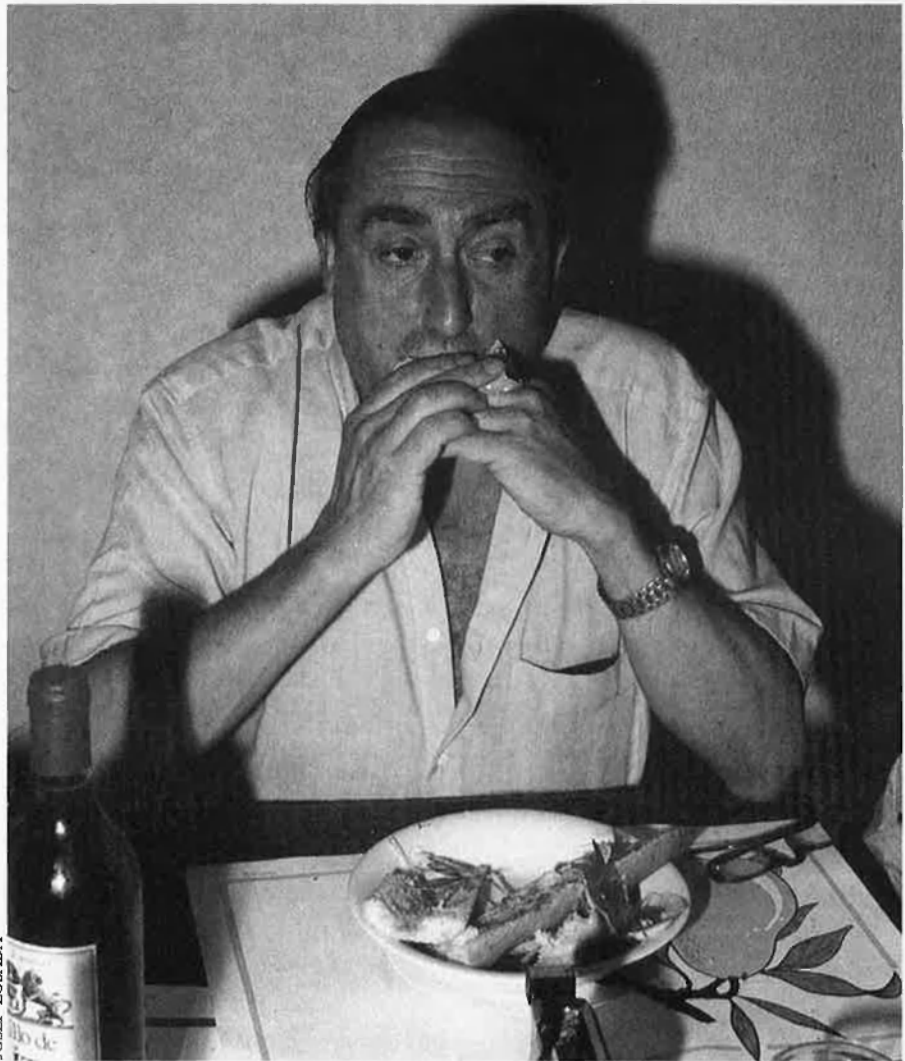
—*¿L'associació que presideix se'n preocupa?*

—Sí. Fem d'associació, però sobretot volem fer de sindicat. No només per a fer reivindicacions de política teatral, sinó per a fer d'intermediaris en casos de denúncies, per a vetllar per la situació laboral de la gent del gremi, fins i

introduït gent més professional i hi ha una pau que ha demostrat que el gremi tampoc estava tan descuidat com semblava.

—*¿I el Centre Dramàtic de la Generalitat?*

—El conseller Guitart va parlar amb gent de l'associació. Hi havia una proposta per al Lliure. Però no es pot perdre el Lliure en una època de penúria i de pèrdua de locals. Allà es preparen *Les noces de Fígaro*, on també treba-

JOSEP LOSADA

«*Qualsevol de nosaltres hauria de tenir les mateixes oportunitats aquí que a París.*»

tot per fer una llista oberta de treball i per treure aquella por de pensar que mai més t'avisaran. L'associació vol acabar una mica amb tot això.

—*¿I de política teatral, n'hi ha?*

—No n'hi ha. Flotats fa molt bé el que ell sap fer millor. Ningú no li ha dit el que ha de fer. I per això carrega amb totes les crítiques. Si de tant en tant li diguessin fes això, podria encaminar les crítiques cap a la cúpula. Amb la gent del gremi ha canviat la seva postura. Els darrers muntatges ha

llo jo, però es presentaran fora del marc del teatre.

—*¿I hi haurà aviat director del Centre Dramàtic, doncs?*

—De segur. Molt aviat.

—*¿Hi ha nom o consultem el Tarot?*

—No cal. Potser m'avanço, però el nou director serà el Fabià Puigserver.

—*¿Ho diuen les cartes?*

—No. Ho diu el Lucchetti. Si vols, ens hi juguem un sopar.

—*No. Gràcies. Acabem d'esmorzar ara mateix.* □